пенно танцитѣ се ускориха, докато най-после, при свѣтлината на потопени въ петролъ фитили, тѣ се превърнаха въ диво хоро. Тѣзи, които не танцуваха, пиеха палмово и кокосово вино, сгорещено и смѣсено съ канела и каранфилъ. Дадоха и на корабокрушенцитѣ. То скоро замая главитѣ имъ... Но когато видѣха, че се появи дивиятъ и великолепенъ кортежъ на царицата, чудно мълчание отведнажъ настжпи. Тя бѣ седнала въ военна лодка. Десетина мжже я носѣха на раменетѣ си. Издигнатитѣ вѣйки и копия образуваха подвиженъ вуалъ, презъ който малкото бѣло лице на царицата изглеждаше като отъ порцеланъ. Корабокрушенцитѣ се смаяха като видѣха, че бѣше облѣчена въ дълга кадифена рокля, обсипана съ скжпоценни камани. Въ упоението на тази странна тишина тѣ и не помислиха дали тая жена е млада или стара, истинска или видение, видѣха само ослѣпителенъ образъ съ чудно притегателенъ погледъ. И отведнажъ, прекжсвайки общото вцепенение, тѣ бѣсно завикаха и се смѣсиха заедно съ туземцитѣ. Настръхналитѣ танци увлѣкоха бѣлитѣ въ кржга си. Всички се завъртѣха около военната лодка, отгдето малката глава на царицата странно се усмихваше.

— — —

Заедно съ цѣлото село Венсанъ Бартелми се събуди 24 часа следъ праздника. Небцето му бѣ загорѣло. Спомни си, че палмовото вино опива като бордото. Мигъ следъ това предъ него изплува необикновеното му приключение.

Презъ топлата вечерь, трепярщъ отъ музика, танци, медъ, пития, отъ факлитѣ на тоя страненъ огънь, който нищо не можеше да угаси и заслѣпенъ отъ чудното видение, той, смаянъ, усѣти какъ до лицето му се приближи друго, бѣло и нѣжно лице, лицето на богинята, която се усмихваше само на него. Задъханъ, младиятъ човѣкъ не смѣеше да отвори очи, за да не прогони блажения сънь.

— Ей, спите ли още, когато свободата е тъй близо до насъ! прогърмѣ звучниятъ гласъ на капитанъ Холеръ.

Венсанъ Бартелми скочи.

— Нейно Величество ви изпраща поздравитѣ си, продължи капитанътъ. Даде ни чудесни лодки, които ще ни позволятъ да преплуваме до Суматра Имаме и грамадно количество провизии. Бурята е минала. Нейно Величество казва, че, ако се оставимъ на вѣтъра, следъ 1 день ще се намѣримъ въ Суматра.

Венсанъ Бартелми олюлѣ главата си и помисли, че умира.

— А тя? изшепна той на единъ дъхъ.

— Коя тя?

— Царицата!

— А, хубава дяволка е тя. Тридесеть годишна е и е отъ Лисабонъ. Презъ 1910 г. параходътъ ѝ билъ изхвърленъ на този брѣгъ. Стокитѣ били прибрани отъ туземцитѣ заедно съ останалитѣ живи. Всички, обаче, били пренесени въ жертва на мѣстнитѣ богове. И тя сжщо била сложена на жертвената маса. Но когато жрецътъ раздралъ одеждата, за да забие ножа въ сърдцето ѝ, предъ него лъснало златното украшение, което постоянно носѣла отъ времето, когато, скитайки съ придружници изъ едно древно разрушено селище въ Суматра, го намѣрила въ развалина, която по-прѣди сигурно е била храмъ. Жрецътъ падналъ на колѣне и високо заговорилъ нѣщо. Тутакси всички се спустнали къмъ жертвеника и започнали така жалобно да се вайкатъ, че тя изтръпнала. По едно време жрецътъ я изправилъ, цѣлуналъ нозетѣ ѝ и съ низки поклони я повелъ къмъ най-хубавата колиба. Макаръ и малка, тя разбрала, че украшението я спасило — по-късно научила, че то било символъ за божественъ произходъ и царско самодържие. Отначало не знаела какво става съ нея, но подиръ нѣколко дни, следъ като видѣла голѣмитѣ почести, които ѝ отдавали, отгатнала, че сигурно я